

11

Přítomnost

Otevřu oči a rychle několikrát zamrkám. Pořád si nemůžu zvyknout, že není žádný rozdíl mezi tím, jestli mám oči otevřené nebo zavřené. A pak to zaslechnu, cvaknutí klíče v zámku.

Dovnitř vejde muž. Otočím hlavu za zvukem. Za mužem je v temnotě vidět nepatrná změna, pořád je to černá tma, ale ne úplně, spíš jako velmi hustá šed. Očima hledám světlo, ale žádné nenacházím.

Podle mužových pohybů a jeho vůně – téměř jako tráva, ale maličko jiná, možná nějaké citrusy – se domnívám, že je to stejný člověk jako včera. Slyším, jak pokládá tác vedle mě na zem, a tak se zvednu na lokty.

„Mohla bych dostat deku, prosím?“

Neodpoví. Slyším jen zaškrábání, jak zvedá tác od mého minulého jídla.

„Prosím,“ řeknu. „Je mi zima.“

Žádný zvuk se ale neozve, až zase zavření dveří a cvaknutí zámku.

Prudce položím hlavu zpátky. Nemůže pochopit, proč jsem požádala o tu deku, protože v místnosti zima není. Ale mně je zima uvnitř, toužím po něčem teplém, do čeho bych se mohla zabalit a schovat. Proč nemluví, proč mě drží

v naprostém tichu a temnotě? Narůstá ve mně frustrace. Chce se mi rvát a křičet.

„Buď v klidu,“ zašeptám si.

Natáhnu levou paži a šmátrám po tácu. Najdu miskou, strčím do ní prsty a olíznu si je. Ovesná kaše. Třetí den začíná. Pondělí devatenáctého srpna.

Zespodu ke mně dolehne hluk. Odstrčím tác, odtáhnu matraci od stěny a dám hlavu do rohu, abych slyšela. Ned křičí, něco o záchodu. Ozve se hněvivá odpověď následovaná Nedovým výkřikem. Možná že nemá toaletu jako já, jen kýbl.

Ned začne něco mumlat. Nechci ho slyšet, a tak přitáhnu matraci zpátky do rohu, abych všechny zvuky utlumila. Začnu jíst, automaticky si vkládám lžici do úst a pak si vzpomenu na pytlíček cukru, který jsem objevila včera. Prsty propátám tác, najdu cukr a nasypu si ho do kaše. Je tu také banán.

Vrátím se ke kaši a myslím na Nedovy rodiče. Jaké to pro ně asi je, když vědí, že je Ned pryč, že ho unesli? Bude jeho zmizení ve všech zprávách a na titulcích všech novin? Bude jeho pohledný, arogantní obličej zírat ze všech televizních obrazovek na světě? Nebo z toho Jethro Hawthorpe policii vynechal, alespoň prozatím?

Dojím a přesunu se k záchodu. Pokaždé když zastrčím petličku a než se světlo rozsvítí, na okamžik propadnu panice, podvědomému strachu, že se nerozsvítí a dveře nepůjdou otevřít a já budu zavřená v malé temné místnůstce. Ale světlo zabliká a pak se úplně rozsvítí a já se uklidním.

Dojdu si na záchod, svléknu si pyžamo, umyju se, obléknu. Když si na kartáček vymáčknu pastu, náhle mě napadne – co přijde jako první, konec pasty, nebo mého života?